

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Viața de după moarte. Cazuri impresionante din România :
docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări din presă /**
prezentate de Dan-Silviu Boerescu. - București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-259-0

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Eurobusiness

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-259-0

Viața de după moarte Cazuri impresionante din România

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

Metempsihoză, palingenezie, reîncarnare,
migrația sufletelor, reîntrupare, „nuntă în cer”,
teoria desăvârșirii a lui Gregorian Bivolaru –
1001 de posibilități pentru întâlnirea
cu existența perpetuă / 7

Moroi, strigoi, năluci, pricolici,
fenomenul *poltergeist* / 27

Stafia din Hotel Cișmigiu, „Casa sângelui negru”,
strigoi din Hanul de la Gura Lupului,
„Hruba lui Scaraoțchi”... sau București,
orașul fantomelor / 43

Povești din Cimitirul Bellu, „Doamna cu umbrela”,
trista istorie a genialei Iulia Hasdeu / 67

O senzuală doamnă în roz și povestea ciudată
a seducătorului sedus din Piața Victoriei / 75

Fata de 17 ani cu părul despletit, tânguielile
de pe Dealul Spânzuraților
și alte mistere din Bârlad / 87

Stafia miresei care bântuie palatul prințesei din Iași,
tânărul posedat care și-a ucis sora, vampirul din cavou
și casa călăului Buzatu din Manta Roșie / 93

Contesa care trânteste ușile în bibliotecă
și alte locuri bântuite ale Clujului / 107

Fantoma Reginei Maria de la Bran,
Pădurea Călugărească din Călărași,
conacul boierului Pociovălișteanu, Vila Cucoanei
din Constanța și alte locuri
blestemate din România / 113

Există viață după moarte!
Mărturia unor oameni de știință și relatările românilor
care s-au întors de la hotarul dintre lumi / 129

Lămuriri bibliografice / 145

Metempsihoză, palingenezie, reîncarnare, migrația sufletelor, reîntrupare, „nuntă în cer”, teoria desăvârșirii a lui Gregorian Bivolaru – 1001 de posibilități pentru întâlnirea cu existența perpetuă

La o primă cercetare, sunt o mulțime de termeni care descriu avatarurile trupului dar și, mai ales, ale sufletului de după existența pământească propriu-zisă, ceea ce dovedește că oamenii au crezut întotdeauna în viața de după moarte.

Metempsihoza este un termen filosofic care provine din greaca veche și se referă la transmigrația sufletului, în special la reîncarnarea acestuia după moarte. Dar metempsihoza este și o doctrină populară în numeroase

Libris
Respect pentru oameni și cărți

religii orientale precum hinduismul, budismul, jainismul și druzismul, al cărei concept fundamental este reprezentat de faptul că un individ se încarnează dintr-un corp în altul, fie că acesta este de natură umană, animală sau vegetală. În general, termenul este utilizat exclusiv în contextul filosofiei grecești, dar a fost întrebuintat și de filosofi moderni, precum Schopenhauer. Folosit în alt sens, capătă alte conotații, fiind de preferat folosirea termenului „transmigrație”. Cuvântul joacă, de asemenea, un important rol în capodopere literare precum *Ulise* de James Joyce și este asociat cu Nietzsche. Termenul a fost aplicat cu succes și în literatura română, de autori precum Liviu Rebreanu cu romanul *Adam și Eva* și Mircea Eliade în ample nuvele sau romane precum *Nuntă în cer* sau *Domnișoara Christina*.

Adam și Eva este un roman scris de Liviu Rebreanu în anul 1925. Este un roman de dragoste mai aparte. Romanul are drept temă principală credința în reîncarnare, metempsihoza. Cuplul arhetipal și androginic se caută și se reîntregește în șapte perioade istorice foarte diferite. Personajul principal, Toma Novac, trece prin mai multe vieți, este succesiv păstor în India, guvernator în Egipt, scrib în Babilon, cavaler roman în Roma în epoca domniei Împăratului Tiberiu, călugăr în Germania medievală, medic în Franța Revoluției de la 1789 și, în fine, profesor universitar la București. El se îndrăgostește pe rând de șapte personaje feminine diferite: Navamalika, Isit, Hamma, Servilla, Maria, Yvonne și Ileana. Este vorba despre credința în reîncarnare, despre „protagoniștii cuplului arhetipal care se caută și se reîntregesc de abia în a șaptea

treaptă istorică a evoluției pământești”. Rudolf Steiner scrie în *Reîncarnare și Karma*: „Gândurile pe care le cultivăm nu trec în viața următoare sub o formă perfecționată, ci pătrund în noua întrupare, transformate în forțe. După moarte nu supraviețuiesc ideile, ci senzațiile. Entuziasmul și sentimentul își continuă existența”.

La întrepătrunderea literaturii culte cu teme fantastice din folclorul românesc, o tânără femeie ce fusese ucisă în timpul Răscoalei de la 1907 și se preschimbă în strigoi își exercită apucăturile vampirice asupra locuitorilor din zona învecinată unui conac dunărean. Ea încearcă o reîntoarcere în lumea oamenilor prin intermediul dragostei, transformându-se din nou în femeie, dar vraja malefică din *Domnișoara Christina* (1936) este ruptă de un tânăr artist. Pictorul bucureștean Egor Pașchievici sosește în septembrie 1935, invitat de domnișoara Sanda (fiica cea mare a doamnei Moscu), la conacul familiei sale din Câmpia Dunării. Atmosfera de aici este sinistrală: proprietatea pare lăsată în paragină, servitorii o părăsesc alungați de prezențe nevăzute, animalele pier în mod straniu. Cei care locuiesc în conac par lipsiți de vlagă și au gesturi bizare. Doamna Moscu are un comportament somnambolic și îi ignoră deseori pe oamenii din preajma ei, în timp ce fetița Simina dovedește o perversitate precoce. Cei doi musafiri, pictorul Egor și profesorul arheolog Nazarie, află curând despre conac că este bântuit de domnișoara Christina, sora mai mare a doamnei Moscu, ce fusese omorâtă în evenimentele tulburi din timpul Răscoalei de la 1907. Tânăra femeie avea porniri sadice și nimfomane, fiind amanta vechilului pe care-l împingea

Libris
Respect pentru oameni și cărți

să săvârșească fapte de o cruzime bolnăvicioasă. În timpul Răscoalei, ea i-a chemat pe țărani la conac sub pretextul de a le împărți averea, îndemnându-i să o siluiască, iar vechilul a împușcat-o din gelozie. Trupul femeii nu a mai fost găsit, iar oamenii susțineau că ea s-ar fi transformat în strigoi. Portretul în mărime naturală al domnișoarei Christina, pictat de Mirea, îi fascinează pe musafiri, iar Egor își exprimă dorința de a repicta tabloul în stilul său propriu. Într-una din nopți, domnișoara Christina pătrunde în visul lui Egor și își mărturisește dragostea sa pentru el, spunându-i că-l va iubi „cum niciodată n-a fost iubit vreun muritor”. Ea îl anunță că va veni la el în fiecare noapte mai întâi în vis și apoi ca o prezență reală. Începând de a doua zi, Sanda începe să se simtă tot mai rău, iar starea ei se înrăutățește după cea de-a doua apariție în noaptea următoare. Egor se logodește cu Sanda într-o încercare de a o apăra de influența malefică a strigoicei și a persoanelor aflate sub influența ei (doamna Moscu și Simina). Cea de-a treia apariție a domnișoarei Christina este reală, dar delirul dragostei se întrerupe brusc atunci când Egor simte rana sângerândă și se trezește ca dintr-un vis. El o respinge cu brutalitate pe Christina (care-l blestemă să se mistuie de dorul ei pentru tot restul vieții) și răstoarnă lampa de petrol, provocând un incendiu ce se extinde cu repeziciune. În același timp, profesorul Nazarie și doctorul Panaitescu o urmăresc pe Simina, fiind martorii plecării Christinei cu o trăsură fantomă. Țăranii din sat se adună la locul incendiului, iar Egor îi îndeamnă să-l însoțească în conac, unde distruge portretul domnișoarei Christina, apoi îndeplinește

ritualul tradițional al uciderii strigoiului, străpungându-i inima cu un drug de fier. Uciderea definitivă a Christinei cauzează moartea Sandei și a Siminei, în timp ce doamna Moscu se prăbușește definitiv în nebulă. Egor privește conacul ce arde și începe să fie chinuit de blestemul nostalgiei și singurătății.

Sonet CCV de Vasile Voiculescu reia tema: „Știu și-o voiesc; aceasta mi-e ultima viață./ Nu mai renasc de-acuma, căci, iată, te-am găsit./ Deschizi eternitatea: în pacea ei măreață/ Se-ncheie rătăcirea-mi c-un glorios sfârșit./ Sunt mai bătrân ca moartea; născut mai înainte/ Ca stricătoarea-i umbră să fi intrat în lume./ Am supt nemuritorul sân al iubirii sfinte,/ În rând cu Archetipii fără de veac, nici nume/ Dă-mi mâna, nu-i nevoie de aripi, o-mbrățișare:/ Misterioasa carne se face duh în noi;/ De dincolo de ceruri se-ntinde-o așteptare,/ Perechea cea pierdută să vie înapoi/ Ce aștri, sus, acolo, cad jertfă împlinirii,/ Junghiați pentru ospățul de foc al regăsirii?” (duminică, 18 septembrie 1955).

De la Eminescu (*Avatarii faraonului Tla*) la Mircea Cărtărescu (*Orbitor, Solenoid* – romane în care personajul narator, călătorind prin vârstele sale interioare, cunoaște iluminarea inclusiv prin metempsihoză, regăsind coduri existențiale pierdute în complicatele hărți craniene suprapuse) și alți autori contemporani (Corin Braga este unul dintre ei), subiectul apare și în alte zeci de opere ale literaturii române. În nuvela neterminată a lui Eminescu (și publicată prima oară abia în 1938 de G. Călinescu), faraonul Tla din Egiptul Antic se preumblă prin diferite epoci istorice, reîncarnându-se sub forma

diferiților avatari, precum bătrânul cerșetor nebun Baltazar din Sevilla medievală sau tânărul suferind din dragoste Angelo în perioada Revoluției Franceze.

Reîncarnarea sau reîntruparea este o credință filosofico-religioasă conform căreia spiritul supraviețuiește morții trupului, pentru a reveni după un interval într-un nou trup. În unele cazuri se face distincția între reîncarnare, prin care pot trece doar ființele umane, și metempsihoză, termen ce presupune transmigratia sufletului între toate formele de viață. Conform credinței reîncarnării, o nouă personalitate este dezvoltată la fiecare viață nouă în lumea fizică, dar o parte a ființei rămâne permanent prezentă pe parcursul acestor vieți succesive. Este neclară originea greacă a metempsihozei, însă este ușor de asumat că ideile timpurii care nu au fost suprimate vreodată au fost utilizate în scopuri religioase și filosofice. Religia orfică, care a deținut-o inițial, a apărut pentru prima oară de-a lungul frontierei semi-barbare de nord-est. Se spune că Orfeu, cel despre care legenda spune că ar fi pus bazele acesteia, a precizat că sufletul și trupul sunt unite printr-o legătură inegal împărțită; sufletul este divin, nemuritor și aspiră la libertate, în timp ce corpul îl clustrează, ținându-l prizonier. Moartea dizolvă legătura, dar numai pentru a reîncarcera sufletul proaspăt eliberat după o scurtă perioadă de timp, pentru că roata nașterii se învâрте inexorabil. Așadar, sufletul își continuă călătoria, alternând între o existență separată, neîngrădită și reîncarnarea proaspătă, completând cercul larg al necesității, ca și companionul multor corpuri de oameni și animale. Acestor prizonieri lipsiți

de noroc li se adresează Orfeu cu un mesaj de eliberare și îi roagă să se întoarcă în sânul Divinității printr-o pietate ascetică a vieții și autopurificare: cu cât viețile lor vor fi mai pure, cu atât va fi mai înaltă reîncarnarea ulterioară, până când sufletul își va fi terminat ascensiunea voalată a destinului determinat de zeități. Aceasta era teoria orfismului care a apărut în Grecia în jurul anului 6 î. Hr., predicată în „mistere” publice și private la Eleusis și care a dat naștere la o literatură impresionantă. Primul gânditor grec care are legătură cu metempsihoza este Pherecide din Syros; dar Pitagora, presupus a fi elev al acestuia din urmă, este primul mare exponent filosofic al metempsihozei. Probabil că Pitagora nici nu a inventat doctrina, nici nu a importat-o din Egipt, dar și-a format reputația aducând-o din nord-estul Eladei în Magna Graecia și instituind societăți pentru propagarea ei. Adevărata greutate și importanță a metempsihozei în tradiția vestică este datorată adopției acesteia de către Platon. Dacă acesta nu ar fi integrat-o în unele dintre marile sale opere, „nu ar fi rămas decât ca o curiozitate pentru antropologi”. Mitul eschatologic care concluzionează *Republica* spune povestea lui Er, fiul lui Armenius, care s-a întors la viață în a 12-a zi de la moartea sa și a povestit secretele lumii de dincolo. După moarte, spune el, s-a deplasat împreună cu alții spre locul Judecării și a văzut sufletele întorcându-se din Rai, ajungând împreună cu ele într-un loc în care se alegeau vieți noi, umane și animale. A văzut sufletul lui Orfeu transformându-se într-o lebedă, Thamyras devenind o privighetoare, păsări muzicale alegând să devină oameni, sufletul lui Atalanta

alegând onorurile unui atlet. Oamenii puteau fi văzuți metamorfozându-se în animale și animale sălbatice și de casă interschimbându-se. După alegerea făcută, sufletele beau din Lethe și săgetau ca niște stele către nașterea lor. Sunt mituri și teorii de aceeași factură în dialogurile gânditorului grec din Antichitate, cum ar fi *Phaedrus*, *Meno*, *Phaedo*, *Timaeus* și *Legile*. În viziunea lui Platon, numărul de suflete era unul fix; nașterea nu reprezintă așadar vreodată crearea unui suflet, ci doar transmigrația de la un corp la altul. Acceptarea de către Platon a doctrinei este caracteristică simpatiei sale cu privire la credințele populare și dorinței sale arzătoare de a le incorpora într-o formă purificată în sistemul său. Aristotel, o minte mai puțin emoțională și receptivă, are o doctrină a nemuririi complet contrastantă. Măsura credinței lui Platon în metempsihoză a fost dezbătută de unii erudiți moderni. Marsilio Ficino (în *Teologia platonice*) a afirmat că referințele lui Platon cu privire la metempsihoză au fost intenționate alese pentru valențele lor alegorice. În literatura greacă mai târzie doctrina apare periodic; este menționată într-un fragment din Menandru și satirizată de Lucian. În literatura romană este descoperită timpuriu datorită lui Ennius, care în casa lui din Calabria trebuie să fi fost familiarizat cu teoriile grecești și care era un descendent al unei familii provenite din Magna Graecia. Într-un pasaj pierdut al *Analelor* sale, o istorie a romanității în versuri, Ennius relatează cum l-a văzut pe Homer într-un vis, care l-a asigurat că același suflet care i-a animat pe amândoi poeții i-a aparținut unui păun. Persius își arată amuzamentul față de teoria lui Ennius într-una

din satirele sale. Vergilius înglobează ideea în viziunea sa asupra Lumii de Dincolo în cea de-a șasea carte a *Eneidei*. Metempsihoza este menționată apoi în *Doctor Faust* (1592) de Christopher Marlowe. Măcinat de gândul că sufletul îi este damnat, Faust se roagă ca metempsihoza să fie adevărată pentru ca sufletul său să se poată elibera.

În filosofia idealistă, *palingeneza* este renașterea după o moarte reală sau aparentă, iar, figurativ, termenul trimite la ideea de regenerare sufletească și reînnoire morală. Diferența între palingeneză și metempsihoză este cea dintre reîncarnarea progresivă și cea regresivă.

Gregorian Bivolaru trece și el în revistă teoria migrației sufletelor în căutarea treptei ultime a desăvârșirii, plecând de la unele citate semnificative din diferite epoci istorice: „Sunt absolut convins că... viața își are originea în moarte și că sufletele morților continuă să trăiască” spunea Socrate; „Așa cum sufletul întrupat trece de la copilărie la tinerețe și bătrânețe, tot așa, în mod analogic, sufletul își schimbă trupul și trece într-altul” se postulează și în *Bhagavad Gita*; „Nu a existat niciodată credință mai frumoasă, mai adevărată, mai pură, mai morală, mai fecundă, mai consolatoare și, până în acest moment, mai verosimilă decât cea a vieții perpetue” conchide, peste milenii, Maurice Maeterlinck. Tot mai mulți oameni cunosc astăzi faptul că materialismul ateist, care neagă existența lui Dumnezeu și a vieții de după moarte, punându-și amprenta nefastă asupra științei oficiale, își are rădăcinile în curentele iluminismului și raționalismului prezentate încă de istoria oficială drept etape majore ale progresului societății umane. În realitate, cercetători

serioși au evidențiat faptul că cele două curente au fost susținute și finanțate în mod subversiv de clanurile de cămătari care au pus în secolul al XVIII-lea bazele ordinului așa-zisilor „Iluminați”. Scopul acestora era „subjugarea lumii prin distrugerea credinței în Dumnezeu a oamenilor, care devin în felul acesta mai ușor de manipulat”. Știința materialistă susținea că, de fapt, în întreaga lume nu există nimic altceva decât ceea ce putem percepe la nivel primar cu simțurile. Sfidând doctrinele tradițiilor spirituale multimilenare, corifeii materialismului ateist (printre care se numără, în mod surprinzător pentru unii, personalități precum matematicienii Laplace și Descartes) au afirmat adesea în batjocură că pentru a găsi Spiritul lui Dumnezeu, ei au scotocit, chipurile, peste tot în această lume și totuși nu l-au descoperit. Astfel, este notoriu cazul lui Laplace, care întrebat fiind de Napoleon de ce nu-l menționează pe Dumnezeu în scrierile sale de astronomie, a răspuns cinic că „nu a avut nevoie de această ipoteză”. Tot în aceeași categorie se înscrie și afirmația disprețuitoare a chirurgului francez François-Joseph-Victor Broussais (1772-1838): „Niciodată nu am descoperit sufletul sub tăișul bisturiului”, care este citată adesea ca o rostire emblematică de către savanții materialști. Cu toate pretențiile promotorilor ei, „știința materialistă nu a reușit totuși nici să explice în mod coerent natura ultimă a materiei și a energiei, nici să descopere originea ultimă a mișcării, nici să dezlege enigma apariției conștiinței în general și a simplei senzații în particular, nici să dezvăluie taina primei apariții a vieții sau a modului misterios în care Natura își urmează cursul și își atinge

finalitatea, ca să enumerăm doar câteva dintre întrebările fundamentale”. Din perspectiva străvechilor tradiții spirituale ale planetei, viața este un miracol, iar sufletul și trupul reprezintă două niveluri diferite ale realității, care deși coexistă temporar în lumea fizică, se evidențiază totuși prin frecvențe de vibrație distincte. Înțelepții și yoghinii din vechime susțineau nu numai că sufletul ființei umane există, dar și că el este nemuritor.

Doctrina transmigrării sufletelor după moarte (pentru care unii mai folosesc termenii nuanțați de „metempsihoză”, „metensomatoză”, „palingeneză” etc.) este cunoscută din Antichitate în Orient, constituind un aspect fundamental al întregului ansamblu al tradiției hinduse. *Vedele* și *Bhagavad Gita*, scripturile sacre ale Indiei, vorbesc despre viețile succesive ale sufletului. Marele yoghin și înțelept Patanjali a consemnat în tratatul său fundamental *Yoga Sutra* că, prin intermediul anumitor tehnici yoghine, un practicant avansat dobândește accesul la impregnările sale subconștiente și astfel poate să-și rememoreze existențele anterioare. Egiptenii credeau în transmigrarea sufletelor, iar învățăturile vechilor greci, printre care Pitagora, Socrate și Platon, făceau de asemenea adesea referire la ea. Pitagora susținea că-și poate aminti viețile sale anterioare, iar Platon a evocat în mai multe rânduri ideea că, mânat fiind de simțuri, sufletul pur părăsește domeniul realității absolute, pentru a îmbrăca un înveliș fizic. Și în *Kabala* tradiției iudaice există nenumărate referiri la existențele anterioare. În cartea *Zohar*-ului poate fi găsit cel puțin un pasaj care se referă la reîncarnare: „Sufletele trebuie să se reintegreze